

O půl hodiny později už Tygři lezli otevřeným oknem do pronajatého domku a s úlevou se svalili do měkkých postelí.

Příštího dne využila Sylvie každé příležitosti, aby si z Klubu Tygrů utahovala. Biggi, Luk i Patrik to snášeli s kamenným výrazem. Napjatě sledovali zprávy v televizi a poslouchali rádio, ale nikde se neobjevilo žádné hlášení o pohřešované ženě.

Že by se doopravdy spletli? Nebo bylo na vyprávění starého muže přece jen něco pravdy?

Protože se venku udělalo chladno a větrno, nemohli se jít koupat. Biggini rodiče tedy vzali děti na výlet do sousedního města. Když se vrátili, rozpoutala se pořádná bouřka, která Klub Tygrů na několik dalších hodin uvěznila v domě. Vůbec se jim to nelíbilo, že musí jen tak nečinně sedět, ale nedalo se nic dělat.

Příštího dne se počasí zlepšilo a vítr se utišil. Kamarádi získali svolení, že mohou až do oběda zmizet. Šli ke skluzavce, protože to bylo možná jediné místo, kde mohli najít nějakou žhavou stopu. Třeba se budou moct poohléd-

nout i po člunu. Také je možné, že tu někdo bude Šedého muže znát.

Jako vždy vládl u skluzavky čilý ruch. Z amplionů hřměla hudba a po toboganu sjížděli lidé s ječením do moře.

Cílem Klubu Tygrů byla kůlna, do níž byla loďka vtažena. Vrata byla ale uzamčena dvěma visacími zámky. Okno tu žádné nebylo, kromě jednoho malého ve střeše.

„Vezmi mě na ramena,“ navrhl Luk Patrikovi. Z tašky vytáhl foťák. Patrik se musel postavit ke stěně a dobře zapřít a Luk pak pomalu lezl nahoru, až stál kamarádovi na ramenou. Když na-

